

5 βήματα για ένα Σχέδιο Παραγωγικής Ανασυγκρότησης

ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΣΑΒΒΑΚΗ
Προέδρου του Συνδέσμου Βιομηχανιών Β. Ελλάδος

Την τελευταία πενταετία, τα μνημόνια που έχει υπογράψει η χώρα μας αντικατέστησαν την πρωτοβουλία των κομμάτων που κυβέρνησαν, και είναι εκείνα που καθόρισαν από μόνα τους το πλαίσιο της οικονομικής πολιτικής που θα έπρεπε να είχε ασκηθεί στη χώρα μας.

Τα μνημόνια πλέον είτε θέλουμε να το παραδεχτούμε είτε όχι αποτελούν τους γενικούς άξονες οικονομικής πολιτικής που το εκάστοτε κυβερνητικό επιτελείο καλείται να τους υλοποιήσει.

Για μας όμως, το ερώτημα που τίθεται, είναι αν το πολιτικό μας προσωπικό και το σύστημα διακυβέρνησης θέλουν και βεβαίως αν μπορούν να υποστηρίξουν την υλοποίηση του τρίτου μνημονίου.

Και το ερώτημα για μας τους επιχειρηματίες συμπληρώνεται από την απορία αν θα προωθηθούν τελικά όλες εκείνες οι αναγκαίες μεταρρυθμίσεις που θα οδηγήσουν τη χώρα στον πραγματικό εκσυγχρονισμό και στην τοποθέτησή της ξανά στις ανεπτυγμένες χώρες του κόσμου.

Δυστυχώς τα ερωτήματα αυτά είναι αμείλικτα και ταυτόχρονα αναπάντητα μέχρι σήμερα. Και το χειρότερο είναι ότι προκύπτουν από τη διαπίστωση ότι τελικά «τίποτε δεν κινείται» αυτή τη χώρα». Τα πάντα βρίσκονται σε ακινησία, με πρώτη και καλύτερη την ανάπτυξη και τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας.

Γιατί στον κυκεώνα της ύφεσης στερούμαστε αναπτυξιακών πολιτικών;

Γιατί στην εποχή των μνημονίων έχουμε εγκαταλείψει παντελώς τον ιδιωτικό τομέα της οικονομίας;

Γιατί ενώ κατανοούμε την ανάγκη να διευρυνθεί η παρα-

γωγική βάση της οικονομίας, με τις πράξεις ή την αδιαφορία για την επίλυση κρίσιμων προβλημάτων ωθούμε στο κλείσιμο τις μεταποιητικές επιχειρήσεις τη μία μετά την άλλη;

Γιατί το περιβάλλον μέσα στο οποίο λειτουργούν οι επιχειρήσεις γίνεται κάθε μέρα πιο εχθρικό και πιο κοστοβόρο;

Η απάντηση είναι μία: γιατί το πολιτικό προσωπικό δεν γνωρίζει ούτε από στρατηγική, ούτε από σχεδιασμό, ούτε από διαχείριση. Το μόνο που τελικά κάνει είναι να διεκπεραιώνει, και

σεις εργασίας αναλαμβάνοντας τεράστιο οικονομικό ρίσκο; Κανένας.

- Για περισσότερο από έναν χρόνο η χώρα δεν έχει αναπτυξιακό νόμο. Γιατί;

Από το 2010 ψάχνουμε τις αναπτυξιακές πολιτικές και το μόνο που βρίσκουμε είναι ωραία λόγια. Γιατί;

Αναρωτιόμαστε τι περιμένει το πολιτικό σύστημα. Γιατί δεν τολμά να λάβει ακόμη και τις λάθος αποφάσεις, που σίγουρα είναι καλύτερες από την παράλυση των πάντων;

καταγράφηκαν από τον ΣΕΒ, τον ΣΒΒΕ και τους άλλους Συνδέσμους Βιομηχανιών της χώρας από το 2010.

2. Με το διπλασιασμό του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας μέχρι το πέρας του 3ου μνημονίου, δηλαδή μέχρι το 2018, με τη σωστή αξιοποίηση των 35 δισ. € που αναμένεται να εισρεύσουν στη χώρα τα επόμενα χρόνια από την Ευρωπαϊκή Ένωση και άλλες πηγές. Αν αυτά εισρεύσουν άμεσα, τότε θα διευκολυνθεί η παραγωγική ανασυγκρότηση και θα γίνει εφικτότερος

μάλιστα όπως - όπως, μια κατάσταση, μετρώντας το πολιτικό κόστος και τις «ισορροπίες» για να λάβει μια απόφαση, και, βεβαίως, χωρίς να αναλαμβάνει τις σχετικές ευθύνες.

Σε κανέναν επιχειρηματία δεν είναι αντιληπτή η ασυνέχεια και η ασυνέπεια του κράτους.

Σε κανέναν επιχειρηματία δεν είναι κατανοητή η μόνιμη, διαρκής και διαχρονική αναβλητικότητα στη λήψη των σωστών μεταρρυθμιστικών αποφάσεων.

Για το Σύνδεσμο Βιομηχανιών Βορείου Ελλάδος σύντομα όλα αυτά πρέπει να αποτελέσουν ζοφερό παρελθόν.

- Διαφορετικά, ποιος θα επενδύσει σ' αυτόν τον τόπο; Κανένας.
- Ποιος θα δημιουργήσει νέες θέ-

Δυστυχώς, κι αυτό είναι γεγονός, ότι η χώρα χρειάζεται μια ριζική ανανέωση του πολιτικού προσωπικού, που, κατά κοινή ομολογία, μέχρι σήμερα δεν έχει επιδείξει την απαιτούμενη για τους καιρούς μας τεχνοκρατική αντίληψη.

Ο ΣΒΒΕ επανέρχεται λοιπόν ζητώντας από το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων του τόπου τη συμφωνία για ένα «Εθνικό Σχέδιο Παραγωγικής Ανασυγκρότησης» της πατρίδας μας. Πώς πιστεύουμε ότι θα γίνει αυτό;

1. Με τη θεσμοθέτηση και ψήφιση σε 12 μήνες από την ανάληψη των καθηκόντων της νέας κυβέρνησης της άρσης όλων των εμποδίων πρόσβασης στην επιχειρηματικότητα που

ο στόχος της επίτευξης των δημοσιονομικών πλεονασμάτων. Στο πλαίσιο αυτό προτείνουμε τη θεσμοθέτηση γενναιόδωρου και άκρως ελκυστικού πακέτου αναπτυξιακών κινήτρων για την υλοποίηση επενδύσεων στην ελληνική περιφέρεια. Απαιτείται η άμεση ψήφιση ευέλικτου, σε διαδικασίες έγκρισης, εκταμίευσης επιχορηγήσεων και ελέγχων «Αναπτυξιακού Νόμου», που θα δώσει τη δυνατότητα υλοποίησης επενδύσεων, τόσο από εγχώριους επιχειρηματίες, όσο και από ξένους.

3. Με την αξιολόγηση της απόδοσης της λειτουργίας του δημόσιου τομέα, με όρους επιπτώσεων στην οικονομία και στην ανάπτυξη του παραγω-

γικού συστήματος της χώρας. Προτείνουμε μείωση του κράτους σε ποσοστό 30% την επόμενη διετία με την κατάργηση οργανισμών και λειτουργιών που θα αποδειχθούν από την αξιολόγηση είτε ανεπαρκείς, είτε μη ανταποδοτικοί για το κοινωνικό σύνολο.

4. Με το σαφή διαχωρισμό μεταξύ εκτελεστικής και νομοθετικής εξουσίας. Πολλές φορές οι εφαρμοστικές εγκύκλιοι κ.λπ. μετά την ψήφιση ενός νόμου, αναιρούν το πνεύμα του ψηφισθέντος νόμου, με αποτέλεσμα η εκτελεστική εξουσία να υποκαθιστά τελικά τη νομοθετική, και, αρκετές φορές, να δημιουργούνται θύλακες διαφθοράς στη δημόσια διοίκηση. Κι αυτό το έχουμε δει πολλές φορές με νομοθετήματα που αφορούν την ανάπτυξη. Ενα μέτρο που θα μπορούσε άμεσα ν' αποδώσει είναι η θεσμοθέτηση ασυμβίβαστου μεταξύ βουλευτικής και υπουργικής ιδιότητας και η καθιέρωση του θεσμού της λογοδοσίας, για πολιτικούς και υπαλλήλους της δημόσιας διοίκησης, με κριτήρια εξατομικευμένης και όχι ομαδικής ευθύνης και με συνέπειες άμεσες και πάγια καθορισμένες και συμφωνημένες.

5. Με την αλλαγή του Συντάγματος της χώρας, στο οποίο θα περιλαμβάνονται συγκεκριμένοι στόχοι δημοσιονομικής πολιτικής (π.χ. οι στόχοι του Μάαστριχ κλπ.) και, πιθανώς θα πρέπει να αρχίσει να τίθεται στο δημόσιο διάλογο η αλλαγή του πολιτεύματος σε προεδρικό. Ετσι, ο εκάστοτε εκλεγμένος Πρόεδρος θα πρέπει (μοιραία) να συνεργασθεί με το νομοθετικό σώμα το οποίο όμως εκλέγεται σε διαφορετικό χρόνο και με διαφορετικό τρόπο από τον ίδιο. Ετσι, πιστεύουμε ότι είναι δυνατόν αφενός να επιτευχθεί η συναίνεση του πολιτικού προσωπικού, κάτι που σήμερα φαντάζει εντελώς απόμακρο, και αφετέρου η κυβέρνηση δεν θα άγεται και θα φέρεται από εκλογικές και ψηφοθηρικές λογικές για να λάβει τις σωστές μεταρρυθμιστικές αποφάσεις. Ισως η αλλαγή σε Προεδρική Δημοκρατία να αποτελεί μια αναγκαία διέξοδο για την επίτευξη μεγαλύτερης αποτελεσματικότητας στη διακυβέρνηση.